

Sygn. akt VI Ga 152/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SO Renata Bober (spr.)

SO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka Jawna
w K.

przeciwko: (...) Spółka z o.o. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu
V Wydziału Gospodarczego z dnia 30 stycznia 2015r., sygn. akt V GC 49/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w K. na rzecz powoda (...) Spółki Jawnej
w K. kwotę 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia Sądu Okręgowego Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego

Anna Walus-Rzasa SSO Barbara Frankowska Renata Bober

Sygn. akt VI Ga 152/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 09 lipca 2015 r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód D. S. i S. sp. j. w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. w K. kwoty 31 189, 39 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zamawiał u powoda towar w postaci worków do odbioru odpadów. Złożone zamówienia były przez powoda prawidłowo realizowane w związku z czym wystawiał on pozwanemu faktury VAT, zaś pozwany akceptował wystawiane faktury, opatrując je podpisem osoby do tego upoważnionej. Pozwany za każdym razem odbierał towar bez zastrzeżeń, w żaden sposób nie kwestionując zarówno ilości jak i jakości dostarczonych produktów uznając je w ten sposób za zgodne ze złożonym

zamówieniem. Pozwany odbierając towar nie zgłaszał również zastrzeżeń, co do terminu realizacji zamówienia. Powód wskazał, że tytułem zapłaty za dostarczony towar pozwany zlega z zapłatą kwoty 31.189, 39 zł objętej fakturą VAT nr (...).

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut potrącenia wierzytelności powoda argumentując, że pismem z dnia 22 stycznia 2014 r. prezes zarządu pozwanej spółki złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w kwocie 20.000 zł z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonanie zobowiązania z wierzytelnością powoda wynikającą z faktury (...). Pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda, że odbierał dostarczony towar bez zastrzeżeń, podając dalej, że w przypadku towaru objętego fakturą VAT (...) pracownik pozwanej spółki – D. C. Kierownik Działu Handlowego złożyła zastrzeżenia w formie pisemnej w dniu 10 września 2013 r. Pozwany wskazał również, że w związku z zawarciem przez niego w czerwcu 2013 r. umów z Gminami K., J., G., B. na odbieranie odpadów komunalnych, w tym samym miesiącu złożył u powoda zamówienie na worki, które miało zostać zrealizowane przez niego najpóźniej do dnia 12 lipca 2013 r. Pozwany dalej argumentował, że powód nie dochował powyższego terminu. Dalej wskazał, że w związku z tym, że bez dostarczenia przez powoda worków, pozwany nie mógł wykonać ciężących na nim zobowiązań wynikających z umów zawartych z poszczególnymi gminami w dniu 01 sierpnia 2013 r. doszło do odstąpienia od umowy na odbieranie od właścicieli nieruchomości z terenu gminy K. odpadów komunalnych w 2013 r. i 2014 r. Bezpośrednim skutkiem powyższego było nałożenie przez Gminę K. kary umownej na pozwanego w wysokości 15 221, 52 zł. Ponadto w dniu 20 sierpnia 2013 r. doszło do wypowiedzenia przez Gminę J. umowy na odbieranie i zagospodarowanie od właścicieli nieruchomości z terenu gminy J. odpadów komunalnych w 2013 r. i 2014 r. Dodatkowo Gmina B. obciążyła pozwanego karą umowną w kwocie 19 600 zł, a Gmina G. karą umowną w wysokości 1 175, 04 zł. Pozwany wskazał również, że aby nie doszło do odstąpienia od umów w gminach G. oraz B. był zmuszony do dokonania zamówień na worki u innych podmiotów, a tym samym zapłacić wygórowaną cenę z uwagi na pilność realizacji zamówień.

Powód zaprzeczył zarzutom pozwanego wykazując – w swojej ocenie – ich bezzasadność. W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas wyrażone stanowiska.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31.189,39 zł z ustawowymi odsetkami od 5 września 2013 r. (I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.807 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (II).

U podstaw ww. wyroku legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Strony sporu współpracowały ze sobą od początku 2013 r. Pozwana spółka zamawiała towary u powoda drogą mailową lub telefonicznie, realizacja zamówień trwała do 7 dni, termin płatności za dostarczone towary był określony na 30 dni po przedstawieniu faktury. Transport wyprodukowanych towarów obciążał powoda. W dniu 8 maja 2013 r. dyrektor handlowy powodowej spółki K. S. przedstawił pozwanemu ofertę handlową na jeden asortyment towaru realizowanego przez powoda tj. worek z foli (...), szer.600 x dł. 80, grubość 0,04 mm, kolor dowolny. W odpowiedzi na przedstawioną ofertę przez strona pozwana wskazała, że nie może złożyć zamówienia na ten konkretny asortyment, gdyż nie może przewidzieć, jaki towar będzie zamawiać po wejściu w życie „ustawy śmieciowej” oraz w jakiej ilości.

Zamówienie dotyczące towaru - konkretnego rodzaju worków - wyszczególnionego na fakturze VAT (...) zostało złożone mailowo 22 bądź 23 czerwca 2013 r. Termin realizacji nie został przez powoda dokładnie określony, gdyż w tym czasie wchodziła w życie ustawa „śmieciowa”. Pozwana spółka wygrała przetargi na obsługę 16 gmin w przedmiocie odbioru odpadów, w tym także kilka miasteczek jak O., B., N. dlatego też miała zwiększone zapotrzebowanie na towary powoda. Termin realizacji ww. zamówienia kilkakrotnie przesuwano, nadto powód informował pozwanego, że nie jest w stanie w terminie wykonać zamówienia, wskazując na dużą ilość zleceń od innych kontrahentów. Powodowa spółka deklarowała, że dostawę zrealizuje w możliwie najkrótszym terminie. Pozwana spółka mimo opóźnień w realizacji umowy, nie odstąpiła od niej. Zamówiony towar pozwany otrzymał w dniu 14 sierpnia 2013 r. Brak worków groził spółce (...) naliczeniem wysokich kar umownych przez jej kontrahentów, dlatego też w tym czasie spółka ta kupowała

je z różnych źródeł, a nadto czekała na dostawę towarów od pozwanego. Część gmin – kontrahentów pozwanego domagała się aby pozwany korzystał z worków które miały konkretne kolory, niektóre gminy chciały, żeby miały nadruki. Pozwana spółka dostarczała worki nie uwzględniając ww. parametrów a także ilości zamówionych worków i ich wymiarów. Z uwagi na powyższe Gminy J. i K. zerwały ze spółką (...) umowy i naliczyły kary umowne. Gmina B. oraz Gmina G. nie zerwała umowy, ale nałożyła na pozwaną spółkę karę umowną. W trakcie rozmów z dyrektorem handlowym firmy (...), prezes zarządu spółki (...) K. informował go, że gminy z którymi spółka (...) ma podpisane umowy mogą naliczyć spółce kary umowne i że w przypadku ich naliczenia spółka (...) będzie żądać rekompensaty.

Po otrzymaniu zamówionego towaru pozwany zgłosił reklamację powodowi wskazując, że zamówił 5 880 sztuk worków a otrzymał 1 100 sztuk. W odpowiedzi na reklamację powodowa spółka uznała ją częściowo i dostarczyła w październiku 2013 r. 2 000 worków. Pozwany domagał się dostawy 5 880 sztuk worków lub korekty faktury. W dniu 14 października 2013r. pozwana spółka otrzymała od powoda wezwanie do uregulowania faktury VAT (...) wystawionej dnia 14 sierpnia 2013r. na kwotę 31 189, 39 zł z terminem płatności do 04 września 2013 r.

W odpowiedzi pozwana spółka wskazała, że realizacja zamówienia na produkcję i dostawę worków do odbioru odpadów nastąpiła z miesięcznym opóźnieniem, co spowodowało, że kontrahenci pozwanego - Gmina K. i J. zerwały zawarte z nim umowy na odbiór odpadów i naliczyły kary umowne. Gmina B. umowy nie zerwała, ale nałożyła karę w wysokości 19 600 zł. Pozwany oświadczył, że z uwagi na fakt, iż kontrakt w sprawie realizacji zamówienia został wykonany ze zwłoką oraz że wyłączną odpowiedzialność za nieterminowość dostaw ponosi spółka (...), oczekuje zapłaty kwoty 20 000 zł tytułem odszkodowania za nieterminowe zrealizowanie zamówienia i pokrycie chociaż części powstałej po stronie spółki (...) szkody z tego tytułu. Spółka (...) wystawiła spółce (...) z datą 22 stycznia 2014r. notę obciążeniową na kwotę 20 000 zł tytułem rekompensaty za szkody powstałe wskutek że wykonanego zamówienia. W piśmie z daty 22 stycznia 2014r. pozwana spółka złożyła powodowi oświadczenie, że potrąca kwotę 20 000 zł z wierzytelnością powoda wynikającą z faktury (...) z dnia 14 sierpnia 2013r., powodując jej umorzenie o kwotę potrącenia. Pismo zostało wysłane dnia 23 stycznia 2014 r. listem poleconym, razem z notą.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany wykazał w procesie, że po jego stronie istniało uprawnienie do obciążenia powoda odszkodowaniem z tytułu nienależytego wykonania zamówienia na dostawę worków na odpady, jednakże nie udowodnił, że jego wierzytelność przedstawiona do potrącenia z należnością powoda istnieje i że jest uzasadniona. Sąd I instancji podkreślił, że oświadczenie pozwanego o potrąceniu wzajemnych wierzytelności nie mogło odnieść skutku, bo wierzytelność przedstawiona do potrącenia, a wynikająca z noty obciążeniowej, nie była wymagalna. Powyższe wywiódł z okoliczności, iż pozwany sporządził notę obciążeniową, której nie przesłał powodowi wyznaczając termin do zapłaty lecz w dniu jej wystawienia dokonał potrącenia (kompensaty) i wysłał notę wraz z oświadczeniem o potrąceniu jednym pismem powodowi. Dalej Sąd Rejonowy odnosząc się do reklamacji złożonej przez pozwanego wywiódł, że pozwany utracił uprawnienia z tytułu rękojmi gdyż potrzebował prawie miesiąca czasu na ustalenie braku 5 tys. worków z jednego tylko asortymentu dostawy. W ocenie Sądu I instancji nie jest uzasadnione stanowisko pozwanego który źródła swoich problemów w realizacji umów z poszczególnymi gminami upatruje w opóźnieniu realizacji przez powoda zamówienia z lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy wywiódł, że wobec wykonania umowy przez powoda i nieskutecznego zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwanego na podstawie art. 535 k.c. powodowi należy się wynagrodzenie z tytułu dokonanej sprzedaży towarów w kwocie dochodzonej pozwem. O odsetkach Sąd ten orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 zd. 1 k.c., a o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za I i II instancję.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- dowolną ocenę, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na stwierdzeniu przez Sąd I instancji, że uprzednio obowiązujące zasady współpracy pomiędzy stronami, tj. termin realizacji zamówienia do 7 dni, termin płatności do 30 dni po przedstawieniu faktury VAT, obciążenie transportem towarów powodowej Spółki, przestały obowiązywać od lipca 2013 r., w związku z czym pozwana Spółka miała prawo realizować na rzecz pozwanej Spółki od lipca 2013 r. z uwagi na wzrost przyjmowanych zamówień przez powodową Spółkę dostawę worków bezterminowo, które to ustalenia nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach świadków D. C. i K. K., którym Sąd nie odmówił wiarygodności, jak również są niezgodne z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki; z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, że nie było pomiędzy stronami ustaleń, które zmieniałyby powyższe zasady współpracy, w szczególności w zakresie terminu realizacji zamówień,
- dowolną ocenę, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na stwierdzeniu przez Sąd I instancji, że powodowa Spółka wykonała zobowiązanie w terminie, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że po 1 lipca 2013 r. realizacja zamówień przez powodową Spółkę wydłużyła się na ponad miesięczny termin, a realizacja zamówień w terminie tygodniowym czy nawet dwutygodniowym nie była możliwa z uwagi na przyjętą na własne ryzyko przez powodową Spółkę zbyt dużą ilość zamówień, jak również wybiórcze traktowanie kontrahentów, podczas gdy strony wiązała umowa ustna z ustalonymi i obowiązującymi zasadami współpracy, zgodnie z którymi termin realizacji zamówienia wynosił 7 dni i które to zasady współpracy nie ulegały zmianom, w tym również po dniu 1 lipca 2013 r. w konsekwencji czego należy uznać, że powodowa Spółka w sposób nienależyty wykonała zobowiązanie z miesięcznym opóźnieniem,
- dowolną ocenę, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na stwierdzeniu przez Sąd I instancji, że powodowa Spółka mogła w sposób wybiórczy traktować kontrahentów, przyznając pierwszeństwo spełnienia świadczeń przez powodową Spółkę na rzecz kontrahentów, z którymi miała zawarte umowy na piśmie i traktując w sposób zdecydowanie gorszy podmioty, z którymi zawarła umowy ustne tak jak w przypadku pozwanej Spółki, tym bardziej, że to powodowa Spółka była inicjatorem współpracy i podtrzymywała chęć współpracy z pozwaną Spółką, w tym po lipcu 2013 r., składając deklaracje terminowej realizacji zamówień, w związku z czym pozwana Spółka nie zawierała dodatkowych umów na realizację zamówień przez innych dostawców, co w konsekwencji prowadziło do ustaleń Sądu, że powodowa Spółka zrealizowała świadczenie na rzecz pozwanej Spółki w terminie i zasądzenia na rzecz powódki dochodzonej kwoty w pełnej wysokości, podczas gdy żaden przepis obowiązującego prawa nie uzasadnia takiego działania, tj. różnicowanie i gorsze traktowanie podmiotów według kryterium pisemności lub ustności umowy,
- brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie poprzez pominięcie, że powodowa Spółka nie dostarczyła w dniu 14 sierpnia 2013 r. ilości worków jak na fakturze VAT (...) z nadrukiem Gmina G. - zostały dostarczone worki w łącznej ilości 3.100 sztuk już po zgłoszeniu reklamacji, zamiast w ilości 5.880 sztuk, a za brakującą ilość worków Spółka musiała dodatkowo zapłacić, co potwierdzają zeznania świadków K. K., D. C., K. S., których w tym zakresie Sąd obdarzył w pełni wiarygodnością, co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia przez Sąd I instancji kwoty nienależnej za pozostałą ilość 2.780 worków,
- dowolną ocenę, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, pisma pozwanej Spółki z dnia 18 października 2013 r. i uznaniem, że pismo to nie stanowi wezwania do zapłaty kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania od powodowej Spółki, podczas gdy z pisma tego wynika wprost, że pozwana wzywa do zapłaty ww. kwoty (ostatnie zdanie w piśmie z dnia 18 października 2013 r.) oraz pominięciem przez Sąd I instancji pisma powodowej Spółki z dnia 23 października 2013 r., stanowiącego odpowiedź na pismo z dnia 18 października 2013 r., z którego wynika, że „W związku z powyższym, wyartykułowane w w/w piśmie żądanie zapłaty na rzecz Państwa kwoty 20.000,00 PLN tytułem odszkodowania za nieterminowe zrealizowanie zamówienia i pokrycie chociaż części powstałej po stronie Spółki (...) szkody z tego tytułu, jako pozbawione jakichkolwiek podstaw nie

zasługuje na uwzględnienie", co w konsekwencji prowadziło do stwierdzenia przez Sąd I instancji, że zgłoszony przez pozwaną zarzut potrącenia jest nieskuteczny,

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 KPC poprzez sporządzenie uzasadnienia przez Sąd I instancji zawierający sprzeczne ze sobą stwierdzenia oraz bez należytego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w tym m.in. bez przytoczenia przepisów prawa, na których Sąd I instancji oparł wydanie zaskarżonego wyroku, bądź przytoczenia przepisów prawa, które w niniejszej sprawie nie mają zastosowania z uwagi na to, że żadna ze stron postępowania nie dochodziła na wskazanej przez Sąd podstawie roszczeń (rękojnia za wady zakupionej rzeczy),

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 682 KC poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie przez Sąd I instancji, że od lipca 2013 roku warunki współpracy pomiędzy stronami niniejszego postępowania uległy zmianie, w tym warunki dotyczące realizacji ostatnio złożonego zamówienia, podczas gdy powodowa spółka po złożeniu ostatniego zamówienia przez pozwaną zaakceptowała je łącznie z terminem realizacji zamówienia i nie złożyła żadnego sprzeciwu, co w przypadku przedsiębiorców pozostających w stałych stosunkach gospodarczych poczytuje się za przyjęcie oferty na warunkach zaproponowanych przez oferenta, czyli w niniejszym przypadku przez pozwaną Spółkę,

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 355 KC poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że powodowa Spółka w sposób należyty wykonała zobowiązanie, tj. zrealizowała zamówienie na rzecz pozwanej Spółki, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że powodowa Spółka nie dołożyła należytej staranności, która jest wymagana zgodnie z ww. przepisami prawa,

5. naruszenie prawa materialnego, tj. 455 KC poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji, że pozwana Spółka nie wezwała powodowej Spółki do zapłaty kwoty 20 000 zł tytułem odszkodowania z uwagi na to, że w piśmie z dnia 18 października 2013 r. nie wskazała terminu, w którym zapłata ma nastąpić, podczas gdy z ww. przepisu wynika, że w przypadku braku wskazania terminu spełnienia świadczenia, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie, zatem przepis ten przekształca zobowiązanie bezterminowe w zobowiązanie terminowe,

6. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 471 KC w zw. z art. 476 KC w zw. z art. 477 § 1 KC poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji, że powodowa Spółka wykonała zobowiązanie polegające na dostawie worków w sposób należyty i nie dopuściła się zwłoki, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że powodowa Spółka dostarczyła pozwanej Spółce zamówione worki z przekroczeniem 7-dniowego terminu, który to termin strony ustaliły jako termin realizacji zamówienia, w następstwie czego pozwana Spółka poniosła szkodę,

7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 498 KC w zw. z art. 499 KC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności złożone przez pozwaną Spółkę nie mogło odnieść skutku, bo wierzytelność przedstawiona do potrącenia a wynikająca z noty obciążeniowej nie była wymagalna, podczas gdy w niniejszym przypadku zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące uznanie dokonanego potrącenia za skuteczne, tj. przedmiotem obu wierzytelności były pieniądze, obie wierzytelności były wymagalne, obie wierzytelności mogły być dochodzone przed Sądem oraz pozwana Spółka złożyła powódce stosowne oświadczenie o potrąceniu,

8. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 563 § 2 KC poprzez jego zastosowanie i powołanie przy wydaniu rozstrzygnięcia, podczas gdy przepis ten reguluje instytucję rękojmi za wady zakupionej rzeczy, czyli instytucję, na której żadna ze stron niniejszego postępowania nie opierała swoich roszczeń.

We wniesionej apelacji powód szczegółowo uzasadnił podniesione przez siebie zarzuty.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd II instancji, jako sąd merytoryczny w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 378 § 1 k.p.c., rozważył na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Na

wstępie podkreślić należy, że Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Nie sposób natomiast zgodzić się z zasadniczą częścią wywodów prawnych Sądu Rejonowego. Jednak, w ocenie Sądu Okręgowego, zaskarżony wyrok mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu. W literaturze podkreśla się, iż orzeczenie odpowiada prawu mimo błędnego uzasadnienia, gdy nie ulega wątpliwości, że po usunięciu błędów zawartych w uzasadnieniu, sentencja nie uległaby zmianie, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Mając powyższe na uwadze, uznać należy, iż apelacja strony pozwanej choć jej zarzuty są częściowo uzasadnione nie może skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w postulowanym przez apelującego kierunku.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku skoncentrował się na kwestii dotyczącej wymagalności wierzytelności przedstawionej przez stronę pozwaną do potrącenia, przyjmując, że wobec braku wezwania do zapłaty i wyznaczenia w tym zakresie stosownego terminu wierzytelność z tytułu odszkodowania nie była wymagalna i nie mogła zostać przedstawiona do potrącenia. Powyższa kwestia była dla Sądu I instancji zasadnicza a zasygnalizowany w uzasadnieniu orzeczenia problem co do samego istnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia został zmarginalizowany i przedstawiony mało czytelnie.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym przypadku kwestia wymagalności ww. roszczenia została oceniona błędnie przez Sąd I instancji. Jak wynika z pism kierowanych przez pozwanego do powoda – nie tylko pisma z 22 stycznia 2014 r., ale także pism wcześniejszych – przede wszystkim pisma z 18 października 2013 r. – pozwany zwracał się do powoda o zapłatę kwoty 20.000,00 zł tytułem odszkodowania za nieterminowe zrealizowanie zamówienia. Wprawdzie w piśmie z 18 października 2013 r. pozwany nie wskazał terminu płatności tej kwoty, ale Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w takim przypadku – co do zasady – ewentualny dłużnik powinien zapłacić niezwłocznie po otrzymaniu wezwania. Stanowisko takie znajduje uzasadnienie w orzecznictwie, m.in. uchwale Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2014 r. (III CZP 76/14), w której uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z art. 455 k.c. dłużnik zobowiązania bezterminowego powinien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela do wykonania obowiązania. Oznacza to, że po dojeściu do wiadomości dłużnika wezwania wierzyciela o spełnienie świadczenia, ma on obowiązek spełnienia tego świadczenia i winien to uczynić niezwłocznie, ale nie natychmiast. Chodzi tu o taki czas jaki jest niezbędny do spełnienia świadczenia, przy założeniu, że dłużnik działałby, uwzględniając całokształt okoliczności rzutujących na wykonanie zobowiązania, bez nieuzasadnionej zwłoki.

Przechodząc do istoty sprawy wskazać należy, że Sąd I instancji prawidłowo uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uzasadnia żądanie powoda co do zasady i wysokości. Istotą przedmiotowej sprawy w kontekście zarzutów podniesionych przez pozwanego była ocena czy pozwany wykazał w sposób dostateczny, że posiada wierzytelność wobec powoda w kwocie wynikającej z oświadczenia o potrąceniu. W ocenie Sądu Okręgowego powyższych przesłanek tj. istnienia wierzytelności i jej wysokości pozwany nie udowodnił.

Pozwany uzasadniając swoją wierzytelność wywodzoną z tytułu odszkodowania podał, że łączyły go z powodem ustalenia umowne w zakresie terminu w jakim powód miał realizować dostawy zamówionych towarów. W myśl twierdzeń pozwanego jego zamówienie powinno być zrealizowane do dnia 12 lipca 2013 r. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany stanowiska tego nie wykazał. Jedynym dowodem jakim dysponował pozwany na poparcie swojego stanowiska była oferta wykonania usług złożona mu przez powoda w maju 2013 r. Pozwany jednakże nie zauważył tego, że oferta ta obejmowała dostawę jednego typu worka o określonych wymiarach i grubości. Rzeczywiście powód oferował, że dostawa tego worka będzie mieć miejsce w terminie 7 dni roboczych od otrzymania zamówienia. Gdyby przyjął jak chce tego pozwany, że taka oferta wiązała powoda przez okres całej współpracy stron – choć powód temu zaprzecza – to podkreślić należy, że dotyczyła ona wyłącznie jednego typu worka. Porównując powyższe z treścią faktury obejmującą należność, której powód dochodzi w przedmiotowym postępowaniu, zauważyć należy, iż ze wskazanego dokumentu wynika w sposób jednoznaczny, że ww. rodzaj worka ujęty jest tylko w jednej pozycji wskazanej faktury (poz. nr 3), podczas gdy faktura ta zawiera dziesięć pozycji. Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że skoro pozwany zarzuca, iż nie dostał towaru w asortymencie co do którego strony uzgodniły siedmiodniowy termin dostawy, to winien wykazać, że z tytułu niedostarczenia tego rodzaju worka w umówionym terminie podniósł szkodę a nadto powinien wykazać także jej wysokość. Pozwany dla wykazania powyższego przedłożył korespondencję

z urzędów gmin które odmówiły z nim dalszej współpracy, w której to korespondencji gminy wskazują przyczyny zakończenia współpracy i naliczenia kar umownych. W żadnym ze wskazanych pism i dalszych dokumentach przedłożonych w sprawie nie ma potwierdzenia tego aby powodów zakończenia współpracy gmin z pozwanym upatrywać w niedostarczeniu przez powoda konkretnego asortymentu towaru. Mając na uwadze powyższe uznać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że odszkodowanie jakie pozwany przedstawił do potrącenia z należnością powoda nie zostało w niniejszej sprawie należycie wykazane. W tym stanie rzeczy zarzut potrącenia (nawet z uwzględnieniem okoliczności, iż Sąd Rejonowy popełnił błąd uznając, że ewentualna wierzytelność nie byłaby wymagalna) nie mógł zostać uwzględniony wobec nieudowodnienia okoliczności, iż szkoda jaką pozwany poniósł w postaci uszczerbku majątkowego wynikającego z konieczności zapłaty kar umownych była następstwem nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w art. 98 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c. Na koszty te składa się kwota 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.